

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מצאה ברפת - אין חייב בה, ברשות הרבים - חייב בה.												■
ואם היתה בבית הקברות - לא יטמא לה.												■
אם אמר לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר - לא ישמע לו.												■
פרק וטעון, פרק וטעון, אפילו ארבעה וחמישה פעמים - חייב, שנאמר (שמות כ"ג) עזב תעזב.												■
הלך וישב לו, ואמר: הואיל ועליך מצוה, אם רצונך לפרוק פרוק - פטור. שנאמר עמו.												■
אם היה זקן או חולה - חייב.												■ ■
מצוה מן התורה לפרוק, אבל לא לטעון.	[ת"ק]											◆ ■
אף לטעון.	רבי שמעון:											◆ ■
אם היה עליו יתר על משאו - אין זקוק לו, שנאמר תחת משאו משאוי שיכול לעמוד בו.	רבי יוסי הגלילי:											■
רפת שאמרו אינה מתעה ואינה משמרת אינה מתעה - מדקתני אינו חייב בה, ואינה משמרת - מדאיצטריך למיתני אינו חייב בה, דאי סלקא דעתך משמרת - השתא משכח לה אבראי מעייל לה לגואי, משכח לה מגואי מבעיא אלא שמע מינה: אינה משמרת. - שמע מינה.	רבא:											■ ◇
מצאה ברפת אינו חייב.												■
והוא שעומדת תוך לתחום.	רבי יצחק:											■ ◇
מכלל דברשות הרבים, ואפילו בתוך התחום - נמי חייב.												■ ◇
ברשות הרבים חייב בה	איכא דמתני לה אסיפא:											■
והוא שעומדת חוץ לתחום.	רבי יצחק:											■
מכלל דברפת, אפילו עומדת חוץ לתחום - נמי אינו חייב בה.												■ ◇
בבית הקברות לא יטמא לה.												■
מנין שאם אמר לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר שלא ישמע לו - שנאמר (ויקרא י"ט) איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו אני ה' - כולכם חייבין בכבודי.	תנו רבנן:											■
טעמא דכתב רחמנא את שבתותי תשמרו, הא לאו הכי - הוה אמינא: צייתא ליה. ואמאי? האי עשה והאי לא תעשה ועשה, ולא אתי עשה ודחי את לא תעשה ועשה.												⚡
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל והוקש כיבוד אב ואם לכבודו של מקום, שנאמר כאן (שמות כ') כבד את אביך ואת אמך, ונאמר להלן (משלי ג') כבד את ה' מהונך, הלכך לציית ליה - קא משמע לן דלא לשמע ליה.												!
מצוה מן התורה לפרוק אבל לא לטעון.												■
מאי אבל לא לטעון?												^
אילימא אבל לא לטעון כלל												!
מאי שנא פריקה - דכתיב עזב תעזב עמו, טעינה נמי, הכתיב (דברים כ"ב) הקם תקים עמו												⚡
אלא: מצוה מן התורה לפרוק בחנם, ולא לטעון בחנם - אלא בשכר	[רבנן]											◆ ■ ! ◇
אף לטעון בחנם.	רבי שמעון:											◆ ■ ! ◇
תנינא להא דתנו רבנן:												■
פריקה בחנם, טעינה בשכר.	[רבנן]											◆ ■
זו וזו בחנם.	רבי שמעון:											◆ ■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמייהו דרבנן?												לב.
דאי סלקא דעתך כרבי שמעון - לכתוב רחמנא טעינה, ולא בעי פריקה, ואנא אמינא: ומה טעינה דלית בה צער בעלי חיים, וליכא חסרון כ"ס - חייב, פריקה דאית בה צער בעלי חיים וחסרון כ"ס - לא כל שכן? - אלא למאי הלכתא כתביה רחמנא? לומר לך: פריקה - בחנם, טעינה - בשכר.	[רבנן]											לב.
ורבי שמעון, מאי טעמא?												לב.
משום דלא מסיימי קראי.	[רבי שמעון]											לב.
ורבנן												לב.
אמאי לא מסיימי קראי? הכא כתיב רובץ תחת משאו, התם כתיב נופלין בדרך דרמו אינהו וטעונייהו באורחא משמע	[רבנן]											לב.
ורבי שמעון												לב.
נופלין בדרך אינהו וטעונייהו עלוייהו משמע.	[רבי שמעון]											לב.
מדברי שניהם נלמד: צער בעלי חיים דאורייתא. ואפילו רבי שמעון לא קאמר אלא משום דלא מסיימי קראי, אבל מסיימי קראי - דרשינן קל וחומר, משום מאי - לאו משום צער בעלי חיים דרשינן?	רבא:											לב:
דלמא משום דאיכא חסרון כ"ס. והכי קאמר: ומה טעינה דלית בה חסרון כ"ס - חייב, פריקה דאית בה חסרון כ"ס - לא כל שכן?												לב:
וטעינה אין בה חסרון כ"ס? מי לא עסקינן דאדהכי והכי בטיל משוקיה, אי נמי אתו גנבי ושקלי כל מה דאיכא בהדיה.												לב:
תדע דצער בעלי חיים דאורייתא												לב:
אם היה עליו יתר על משאו - אין זקוק לו, שנאמר (שמות כ"ג) תחת משאו - משאווי שיכול לעמוד בו.	דקתני סיפא, רבי יוסי הגלילי:											לב:
לאו מכלל דתנא קמא סבר זקוק לו?												לב:
מאי טעמא - לאו משום דצער בעלי חיים דאורייתא?												לב:
דלמא בתחת משאו פליגי,												לב:
דרשינן תחת משאו - משאווי שיכול לעמוד בו	דרבי יוסי סבר:											לב:
לא דרשינן תחת משאו.	ורבנן סברי:											לב:
תדע דצער בעלי חיים לאו דאורייתא,												לב:
הלך וישב לו, ואמר לו הואיל ועליך מצוה לפרוק - פרוק פטור, שנאמר עמו.	דקתני - רישא:											לב:
ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא, מה לי איתיה למריה בהדיה, ומי לי כי ליתיה למריה בהדיה?												לב:
לעולם צער בעלי חיים דאורייתא, מי סברת פטור פטור לגמרי? ודלמא: פטור - בחנם, וחייב - בשכר. והכי קאמר רחמנא: כי איתיה למריה בהדיה - עבד גביה בחנם, וכי ליתיה למריה בהדיה - עבד גביה בשכר, ולעולם צער בעלי חיים דאורייתא.												לב:
(סימ"ן: בהמ"ת בהמ"ת אוה"ב שונ"א רבצ"ן)												לב:
לימא מסייע ליה:												לב:
בהמת נכרי מטפל בה כבהמת ישראל.												לב:
אי אמרת בשלמא צער בעלי חיים דאורייתא - משום הכי מטפל בה כבהמת ישראל. אלא אי אמרת צער בעלי חיים לאו דאורייתא, אמאי מטפל בה כבהמת ישראל?												לב:
התם משום איבה.												לב:
הכי נמי מסתברא												לב:
אם היתה טעונה יין נסך - אין זקוק לה.	דקתני:											לב:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement- מִימְרָא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>												
<p>בבא מציעא-אלו מציאות מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אי אמרת בשלמא לאו דאורייתא - משום הכי אין זקוק לה, אלא אי אמרת דאורייתא - אמאי אין זקוק לה?													לב:
הכי קאמר: ולהטעינה יין נסך - אין זקוק לה.													לב:
בהמת נכרי ומשאוי ישראל - וחדלת.	תא שמע:												לב:
ואי אמרת צער בעלי חיים דאורייתא, אמאי וחדלת? עזב תעזב מבעי ליה													לב:
לעולם צער בעלי חיים דאורייתא, התם בטעינה.													לב:
אי הכי, אימא סיפא:													לב:
בהמת ישראל ומשאוי נכרי - עזב תעזב. ואי בטעינה, אמאי עזב תעזב?	[סיפא]												לב:
משום צערא דישאל.													לב:
אי הכי אפילו רישא נמי?													לב:
רישא בחמר נכרי, סיפא בחמר ישראל.													לב:
מאי פסקת?													לב:
סתמא דמלתא, איניש בתר חמריה אזיל.													לב:
והא וחדלת ועזב תעזב בפריקה הוא דכתיבי													לב:
אלא הא מני - רבי יוסי הגלילי היא													לב:
צער בעלי חיים לאו דאורייתא.	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]												לב:
אוהב לפרוק ושונא לטעון - מצוה בשונא כדי לכוף את יצרו.	תא שמע:												לב:
ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא, הא עדיף ליה													לב:
אפילו הכי, כדי לכוף את יצרו עדיף.													לב:
שונא שאמרו - שונא ישראל, ולא שונא נכרי.	תא שמע:												לב:
אי אמרת צער בעלי חיים דאורייתא - מה לי שונא ישראל ומה לי שונא נכרי?													לב:
מי סברת אשונא דקרא קאי? אשונא דמתניתא קאי.													לב:
(שמות כ"ג) רבי - ולא רבצן, רבי - ולא עומד, תחת משאו - ולא מפורק, תחת משאו - משאוי שיכול לעמוד בו.	תא שמע:												לב:
ואי אמרת צער בעלי חיים דאורייתא, מה לי רובץ ומה לי רבצן ומה לי עומד?													לב:
הא מני - רבי יוסי הגלילי היא													לב:
צער בעלי חיים דרבנן.	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]												לב:
הכי נמי מסתברא													לב:
תחת משאו - משאוי שיכול לעמוד בו	דקתני:												לב:
מאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא - רבי יוסי הגלילי, שמע מינה.													לב:
ומי מצית מוקמת לה כרבי יוסי הגלילי?													לב:
תחת משאו - ולא מפורק.	והא קתני סיפא:												לב:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ!</p> <p>proof-ראיה</p>
--	---

Talmud Navigator

בבא מציעא-אלו מציאות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי לא מפורק?									ז	א		לג.	
אילמא לא מפורק כלל									ז	!		לג.	
הא כתיב (דברים כ"ב) הקם תקים עמו.									ז	ז		לג.	
אלא פשיטא: לא מפורק - בהנמ, אלא בשכר.									ז	!	◇	לג.	
מאן שמעת ליה דאית ליה האי סברא - רבנן									ז		◇	לג.	
לעולם רבי יוסי הגלילי היא, ובטעינה סבר לה כרבנן.										!	◇	לג.	
(שמות כ"ג) כי תראה יכול אפילו מרחוק - תלמוד לומר: כי תפגע. אי כי תפגע יכול פגיעה ממש - תלמוד לומר: כי תראה. ואיזו היא ראייה שיש בה פגיעה - שיערו חכמים אחד משבע ומחצה במיל, וזה הוא ר"ס.	תנו רבנן:										◇	לג.	
ומדדה עמו עד פרסה.	תנא:										◇	לג.	
ונוטל שכר.	רבה בר בר חנה:										◇	לג.	
אבדתו ואבדת אביו - אבדתו קודמת											■	לג.	
אבדתו ואבדת רבו - שלו קודם.											■	לג.	
אבדת אביו ואבדת רבו - של רבו קודמת, שאביו הביאו לעולם הזה ורבו שלמדו חכמה מביאו לחיי העולם הבא. ואם אביו חכם - של אביו קודמת.											■	לג.	
היה אביו ורבו נושאים משאוי - מניח את של רבו, ואחר כך מניח את של אביו.											■	לג.	
היה אביו ורבו בבית השבי - פודה את רבו ואחר כך פודה את אביו. ואם אביו חכם - פודה את אביו ואחר כך פודה את רבו.											■	לג.	
מנא הני מילי?											▲	לג.	
אמר קרא (דברים ט"ו) אפס כי לא יהיה בך אביון - שלך קודם לשל כל אדם.	רב יהודה אמר רב:										!	◇	לג.
כל המקיים בעצמו כך - סוף בא לידי כך.	ואמר רב יהודה אמר רב:										■	◇	לג.
היה אביו ורבו נושאים משאוי וכו'.											■	לג.	
רבו שאמרו - רבו שלמדו חכמה, ולא רבו שלמדו מקרא ומשנה, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]										◇	◇	לג.
כל שרוב חכמתו הימנו.	רבי יהודה:										◇	◇	לג.
אפילו לא האיר עיניו אלא במשנה אחת - זה הוא רבו.	רבי יוסי:										◇	◇	לג.
כגון רב חזורה, דאסברן זוהמא ליסטרוון.	רבא:										■	לג.	
שמואל קרע מאניה עליה ההוא מרבנן דאסבריה אחד יורד לאמת השחי ואחד פותח כיון.	[שמואל]										■	לג.	
תלמידי חכמים שבבבל עומדין זה מפני זה, וקורעין זה על זה. ולענין אבדה במקום אביו - אינן חוזרין אלא לרבו מובהק.	עולא:										■	לג.	
תלמיד וצריך לו רבו מאי?	קבעי מיניה רב חסדא מרב הונא:										▲	◇	לג.
חסדא חסדא, לא צריכנא לך, את צריכת לי	אמר ליה: [רב הונא]										○	לג.	
עד ארבעין שנין איקפדי אהדי ולא עיילי לגבי הדדי. יתיב רב חיסדא ארבעין תעניתא משום דחלש דעתיה דרב הונא, יתיב רב הונא ארבעין תעניתא משום דחשדיה לרב חסדא.											○	◇	לג.
הלכה כרבי יהודה	איתמר, רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן:										◇	◇	לג.
הלכה כרבי יוסי	רב אחא בר רב הונא אמר רב ששת:										◇	◇	לג.
ומי אמר רבי יוחנן הכי?											ז	לג.	

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>		<p>challenge- קושיא- ^ שאלה-question ! תירוץ-answer! ■ ראיה-proof</p>	
מקרא-key:			
בבא מציעא-אלו מציאות			
מימרא		מאן דאמר	
הלכה כסתם משנה	והאמר רבי יוחנן:	◇	⊖
רבו שלמדו חכמה	ותנן:	◇	⊖
מאי חכמה - רוב חכמות.		◇	!
העוסקין במקרא - מדה ואינה מדה, במשנה - מדה ונוטלין עליה שכר, בתלמוד - אין לך מדה גדולה מזו, ולעולם הוא רץ למשנה יותר מן התלמוד.	תנו רבנן:	◇	■
הא גופא קשיא, אמרת: בתלמוד אין לך מדה גדולה מזו, והדר אמרת: ולעולם הוא רץ למשנה יותר מן התלמוד		◇	⊖
בימי רבי נשנית משנה זו, שבקו כולא עלמא מתניתין ואזלו בתר תלמודא.	רבי יוחנן:	◇	!
ולעולם הוא רץ למשנה יותר מן התלמוד.	הדר דרש להו: [רבי]	◇	!
מאי דרוש		◇	^
מאי דכתיב (ישעיהו נ"ח) הגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתם. הגד לעמי פשעם - אלו תלמידי חכמים, ששגגות נעשות להם כזונות. ולבית יעקב חטאתם - אלו עמי הארץ, שזדונות נעשות להם כשגגות.	כדריש רבי יהודה ברבי אלעאי:	◇	!
הוי זהיר בתלמוד, ששגגת תלמוד עולה זדון.	והיינו דתנן, רבי יהודה:	◇	!
מאי דכתיב (ישעיהו ס"ו) שמעו דבר ה' החרדים אל דברו - אלו תלמידי חכמים, אמרו אחיכם - אלו בעלי מקרא, שונאיכם - אלו בעלי משנה, מגדיכם - אלו עמי הארץ. שמא תאמר פסק סברם ובטל סיכויים - תלמוד לומר ונראה בשמחתכם. שמא תאמר ישראל יבושו - תלמוד לומר והם יבושו - נכרים יבושו וישראל ישמחו.	דרש רבי יהודה ברבי אלעאי:	◇	■
הדרן עלך אלו מציאות		◇	

מימרא-statement ■ **קושיא-challenge** ◊ **שאלה-question** ^ **תירוץ-answer!** ■ **ראיה-proof** ■

חולקים-disputants ◆ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review** ◊ **מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment** < **מעשה-story** ○

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא מציעא-המפקיד	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																			
בבא מציעא-המפקיד	מאן דאמר																				
מימרא																					
המפקיד אצל חבירו בהמה או כלים, ונגנבו או שאבדו, שילם ולא רצה לישבע, שהרי אמרו: שומר חנם נשבע ויוצא, נמצא הגנב - משלם תשלומי כפל. טבח ומכר - משלם תשלומי ארבעה וחמשה. למי משלם - למי שהפקדון אצלו.																					
נשבע ולא רצה לשלם, נמצא הגנב - משלם תשלומי כפל. טבח ומכר - משלם תשלומי ארבעה וחמשה. למי משלם - לבעל הפקדון.																					
למה ליה למתני בהמה, ולמה ליה למתני כלים?																					
צריכי, דאי תנא בהמה - הוה אמינא: בהמה הוא דמקני ליה כפילא - משום דנפיש טירחה לעיולה ולאפוקה, אבל כלים דלא נפיש טירחיהו - אימא לא מקני ליה כפילא. ואי תנא כלים - הוה אמינא: כלים הוא דמקני ליה כפילא - משום דלא נפיש כפליהו, אבל בהמה דכי טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה - אימא לא מקני ליה כפילא, צריכא.																					
והא אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם. ואפילו לרבי מאיר	מתקוף לה רמי בר חמא:																				
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם	דאמר: [רבי מאיר]																				
הני מילי כגון פירות דקל, דעבידי דאתו, אבל הכא מי יימר דמגנבא, ואם תמצי לומר דמגנבא - מי יימר דמשתכח גנב, ואי משתכח גנב - מי יימר דמשלם, דלמא מודי ומפטר.																					
נעשה כאומר לו: לכשתגנב ותרצה ותשלמני - הרי פרתי קנויה לך מעכשיו.	רבא:																				
אי הכי, אפילו גיזותיה וולדותיה נמי.	מתקוף לה רבי זירא:																				
חוץ מגיזותיה וולדותיה	אלמה תניא:																				
נעשה כאומר לו חוץ מגיזותיה וולדותיה.	אלא אמר רבי זירא:																				
ומאי פסקא?																					
סתמא דמלתא, שבחא דאתא מעלמא - עביד איניש דמקני, שבחא דמגופה - לא עביד איניש דמקני.																					
נעשה כאומר לו לכשתגנב ותרצה ותשלמני, סמוך לגניבתה קנויה לך.	איכא דאמרי, אמר רבא:																				
מאי בינייהו?																					
איכא בינייהו קושיא דרבי זירא.																					
אי נמי, דקיימא באגם.																					
שילם ולא רצה לישבע וכו'.																					
לא שילם שילם ממש, אלא כיון שאמר הריני משלם, אף על פי שלא שילם.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:																				
שילם ולא רצה לישבע	תנן:																				
שילם - אין, לא שילם - לא.																					
נשבע ולא רצה לשלם	אימא סיפא:																				
טעמא - דלא רצה, הא רצה - אף על פי שלא שילם																					
אלא מהא ליכא למשמע מינה.																					
השוכר פרה מחבירו ונגנבה, ואמר הלה הריני משלם ואיני נשבע ואחר כך נמצא הגנב - משלם תשלומי כפל לשוכר.	תניא כותיה דרבי יוחנן:																				
שומר חנם, כיון שאמר פשעתי - מקנה ליה כפילא, דאי בעי פטר נפשיה בגניבה. שומר שכר, כיון שאמר נגנבה - מקנה ליה כפילא, דאי בעי פטר נפשיה בשבורה ומתה. שואל שאומר הריני משלם - לא מקני ליה כפילא. במאי הוה ליה למפטר נפשיה - במתה מחמת מלאכה, מתה מחמת מלאכה לא שכיח.	רב פפא:																				
שואל נמי, כיון שאמר הריני משלם - מקני ליה כפילא, דאי בעי פטר נפשיה במתה מחמת מלאכה.	איכא דאמרי, אמר רב פפא:																				
שואל עד שישלם. מאי טעמא - הואיל וכל הנאה שלו, בדיבורא לא מקני ליה כפילא.	אמר ליה רב זביד, הכי אמר אביי:																				

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>			
בבא מציעא-המפקיד	מזמרא	מאן דאמר			
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
השואל פרה מחבירו ונגנבה, וקידם השואל ושילם, ואחר כך נמצא הגנב - משלם תשלומי כפל לשואל.	תניא כוותיה דרב זביד:		■	■	לד.
ללישנא קמא דרב פפא ודאי לא הויה תיובתא, ללישנא בתרא לימא תיהי תיובתיה?			^	◇	לד.
מי אלימא ממתניתין, דקתני שילם ואוקימנא באמר, הכא נמי - באמר.	אמר לך רב פפא:		!	◇	לד.
מי דמי? התם לא קתני קידם, הכא קתני קידם			;		לד.
מאי קידם - קידם ואמר.			!		לד.
הא מדקתני גבי שוכר ואמר, וגבי שואל קידם - שמע מינה דוקא קתני.			;		לד.
מידי גבי הדדי תניא?			!		לד.
פשיטא, אמר איני משלם וחזר ואמר הריני משלם - הא קאמר הריני משלם. אלא אמר הריני משלם, וחזר ואמר איני משלם, מאי? מי אמרינן: מהדר קא הדר ביה, או דלמא במלתיה קאי, ודהוויי הוא דקא מדחי ליה?	שילינהו לתנאי דבי רבי חייא ודבי רבי אושעיא ואמרי: גבי הדדי תניין:			^ ◇	לד.
אמר הריני משלם ומת, ואמרו בניו אין אנו משלמין מאי? מי אמרינן מהדר קא הדרי בהו, או דלמא במלתא דאבוהון קיימו, ודהוויי הוא דקא מדחו ליה?				^ ◇	לד:
שלמו בנים מאי? מצי אמר להו: כי אקנאי כפילא - לאבוכון דעבד לי נייח נפשאי, לדידכו - לא, או דלמא לא שנא?				^ ◇	לד:
שילם לבנים מאי? מצו אמרי ליה: כי אקני לך אבונא כפילא - דעבדת ליה נייח נפשיה, אבל אנן לדידך - לא, או דלמא לא שנא?				^ ◇	לד:
שלמו בנים לבנים מאי?				^ ◇	לד:
שילם מחצה מאי?				^ ◇	לד:
שאל שתי פרות ושילם אחת מהן מאי?				^ ◇	לד:
שאל מן השותפין ושילם לאחד מהן מאי?				^ ◇	לד:
שותפין ששאלו ושילם אחד מהן מאי?				^ ◇	לד:
שאל מן האשה ושילם לבעלה מאי?				^ ◇	לד:
אשה ששאלה ושילם בעלה מאי?				^ ◇	לד:
תיקו.				!	לד:
משביעין אותו שבועה שאינה ברשותו, מאי טעמא - חיישין שמא עיניו נתן בה.	רב הונא:		■	◇	לד:
המלוה את חבירו על המשכון, ואבד המשכון, ואמר לו: סלע הלוייתך עליו, שקל היה שוה. והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתני עליו, סלע היה שוה - פטור.	מיתבי:		■ ;	◇	לד:
סלע הלוייתך עליו, שקל היה שוה והלה אומר לא כי, אלא סלע הלוייתני עליו, שלשה דינרים היה שוה - חייב.			■ ;	◇	לד:
סלע הלוייתני עליו, שנים היה שוה, והלה אומר לא כי, אלא סלע הלוייתך עליו, סלע היה שוה - פטור.			■ ;	◇	לד:
סלע הלוייתני עליו, שנים היה שוה והלה אומר לא כי, אלא סלע הלוייתך עליו, חמשה דינרים היה שוה - חייב.			■ ;	◇	לד:
מי נשבע - מי שהפקדון אצלו, שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקדון.			■ ;	◇	לד:
אהיאי?			^ ;		לד:
אילמא אסיפא			!	;	לד:
ותיפוק ליה דשבועה גבי מלוה היא, דהא קא מודי מקצת הטענה			;	;	לד:
ארישא.	אלא אמר שמואל:		!	;	לד:
מאי ארישא			^ ;		לד:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
בבא מציעא-המפקיד	מזמרא	מאן דאמר																
סלע הלויטיך עליו, שקל היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלויטי עליו, שלשה דינרין היה שוה - חייב.	מימרא	אסיפא דרישא:	!	?														לה:
דשבועה גבי לזה הוא, ואומר רבנן: לשתבע מלוה, שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקדון.			!	?														לה:
ואם איתא לדרב הונא, כיון דמשתבע מלוה שאינה ברשותו - היכי מצי מפיק לה?				?														לה.
שיש עדים שנשרפה.		רבא:		!														לה.
אי הכי מהיכא מייתי לה?				?														לה.
שיש עדים שנגנבה.		אלא אמר רב יוסף:		!														לה.
סוף סוף מהיכא מייתי לה?				?														לה.
דטרח ומייתי לה.				!														לה.
אי הכי, כי משתבע מלוה נמי, לטרח לזה ולית?				?														לה.
בשלמא מלוה - ידע מאן קא עייל ונפק בביתיה, ואזיל וטרח ומייתי לה, אלא לזה, מי ידע מאן עייל ונפיק בביתיה דמלוה?				!														לה.
גזירה שמא יטעון ויאמר לו: אחר שבועה מצאתיה.		אביי:		!														לה.
זה נשבע וזה נשבע - זה נשבע שאינה ברשותו, וזה נשבע כמה היה שוה. והכי קאמר: מי נשבע תחילה - מלוה נשבע תחילה, שמא ישבע זה - ויוציא הלה את הפקדון.		רב אשי:		!														לה.
רישא דסיפא תיובתא לרב הונא: סלע הלויטי עליו, שתים היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלויטיך עליו סלע היה שוה - פטור.		רב הונא בר תחליפא משמיה דרבא:		?														לה.
ואם איתא לדרב הונא, מגו דמשתבע מלוה שאינה ברשותו - לישתבע נמי אגילגול שבועה כמה היה שוה.				?														לה.
אמריתה לשמעתא קמיה דרב כהנא		רב אשי:		!														לה.
תהא במאמינו.		ואמר לי: [רב כהנא]		!														לה.
ונהמניה לזה למלוה נמי בהא כמה הוה שוה				?														לה.
לא קים ליה בגויה.				!														לה.
ונהמניה מלוה ללוה, דקים ליה בגויה				?														לה.
לא מהימן ליה.				!														לה.
ומאי שנא לזה דמהימן ליה למלוה, ומאי שנא מלוה דלא מהימן ליה ללוה?				?														לה.
לוה מקיים ביה במלוה (משלי י"א) תמת ישירים תנחם, מלוה מקיים ביה בלוה (משלי י"א) וסלף בוגדים ישדם.				!														לה.
ההוא גברא דאפקיד כיפי גביה חברה, אמר ליה: הב לי כיפי. - אמר ליה: לא ידענא היכא אותבינהו. אתא לקמיה דרב נחמן																		לה.
כל לא ידענא - פשיעותא היא, זיל שלים.		אמר ליה: [רב נחמן]																לה.
לא שילם, אול רב נחמן אגביה לאפדניה מיניה. לסוף אישתכח כיפי, ואיקור.																		לה.
הדרי כיפי למרייהו, והדרא אפדנא למרה.		רב נחמן:																לה.
הוה יתיבנא קמיה דרב נחמן, ופרקין המפקיד הוה		רבא:																לה.
שילם ולא רצה לישבע		ואמרי ליה: [רבא]		?														לה.
ולא אהדר לי. ושפיר עבד דלא אהדר לי. מאי טעמא - התם לא אטרחיה לבי דינא, הכא אטרחיה לבי דינא.		[רבא]		!														לה.
למימרא דסבר רב נחמן דשומא הדר?				?														לה.

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
בבא מציעא-המפקיד	מזמרא	מאן דאמר													
שאני התם, דשומא בטעות הוה, דקא הוה כיפי מעיקרא.													!	◊	לה.
שומא הדר עד תריסר ירחי שתא.		אמרי נהרדעי:											◊	◊	לה.
אנא מנהרדעא אנא וסבירא לי שומא הדר לעולם.		ואמר אמיר:											◊	◊	לה.
והלכתא: שומא הדר לעולם. משום שנאמר (דברים ו) ועשית הישר והטוב.													◊	◊	לה.
פשיטא, שמו ליה לבעל חוב, ואזל איהו ושמה לבעל חוב דידיה, אמרינן ליה: לא עדיף את מגברא דאתית מיניה.													◊	◊	לה.
זבנה, אורתא, ויהבה במתנה - ודאי הני מעיקרא אדעתא דארעא נחות, ולא אדעתא דזווי נחות.													◊	◊	לה.
שמו לה לאשה ואינסיבא, או שמו מינה דאשה ואינסיבא ומתה - בעל בנכסי אשתו לוקח הוי, לא מיהדר ולא מהדינן ליה.													◊	◊	לה.
באושא התקינן: האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה - הבעל מוציא מיד הלקוחות.		דאמר רבי יוסי בר חנינא:											◊	◊	לה.
אגביה איהו בחובו, פליגי בה רב אחא ורבינא.													◊	◊	לה:
הדרה		חד אמר: [רב אחא/ רבינא]											◊	◊	לה:
לא הדרה.		וחד אמר: [רב אחא/ רבינא]											◊	◊	לה:
האי זביני מעליא היא, דהא מדעתא דנפשיה אגביה.		מאן דאמר לא הדרה - סבר:											◊	◊	לה:
לא זביני מעליא הוא, והאי דאגביה מדעתיה ולא אתא לדינא - מחמת כיסופא הוא דאגביה.		ומאן דאמר הדרה - סבר:											◊	◊	לה:
ומאימת אכיל פירי?													◊	◊	לה:
מכי מטיא אדרכתא לדידה		רבה:											!	◊	לה:
עדיו בחתומי זכין לו.		אביי:											!	◊	לה:
מכי שלימו ימי אכרותא.		רבא:											!	◊	לה:
השוכר פרה מחבירו והשאלה לאחר ומתה כדרכה - ישבע השוכר שמתה כדרכה, והשואל ישלם לשוכר.		ת"ק											◊	◊	מ
כיצד הלה עושה סחורה בפרתו של חבירו? אלא, תחזור פרה לבעלים.		רבי יוסי:											◊	◊	לה:
מכדי שוכר במאי קני להאי פרה - בשבועה, ונימא ליה משכיר לשוכר: דל את דל שבועתך, ואנא משתעינא דינא בהדי שואל.		רב אידי בר אבין לאביי:											◊	◊	לה:
מי סברת שוכר בשבועה הוא דקא קני לה? משעת מיתה הוא דקני, ושבועה כדי להפיס דעתו של בעל הבית.		אמר ליה: [אביי]											!	◊	לה:
פעמים שהבעלים משלמין כמה פרות לשוכר. היכי דמי? אגרה מיניה מאה יומי, והדר שיילה מיניה תשעין יומי. הדר אגרה מיניה תמנן יומי, והדר שיילה מיניה שבעין יומי, ומתה בתוך ימי שאלתה. דאכל שאלה ושאלה מיחייב חדא פרה.		רבי זירא:											◊	◊	לה:
מכדי חדא פרה היא, עיילה ואפקה, אפקה משכירות ועיילה לשאלה, אפקה משאלה ועיילה לשכירות		רב אחא מדיפתי לרבינא:											◊	◊	לה:
ומי איתא לפרה בעינא, דנימא ליה הכי?		אמר ליה: [רבינא]											!	◊	לה:
אין לו עליהן אלא שתי פרות, חדא דשאלה וחדא דשכירות, שום שאלה אחת היא, ושום שכירות אחת היא, דשאלה - קני לגמרי, דשכירות - עבד בה ימי שכירותיה, ומיהדר ליה למרה.		מר בר רב אשי:											◊	◊	לה:
פעמים ששניהם בחטאת, פעמים ששניהם באשם, פעמים שהשוכר בחטאת והשואל באשם, פעמים שהשוכר באשם והשואל בחטאת.		רבי ירמיה:											◊	◊	לה:
הא כיצד?													◊	◊	לו.
כפירת ממון - אשם, ביטוי שפתים - חטאת.													◊	◊	לו.
פעמים ששניהם בחטאת - כגון שמתה כדרכה, ואמרו נאנסה. שוכר דבין כך ובין כך מיפטר פטור - בחטאת, שואל דבין כך ובין כך חיובי מיחייב - בחטאת.													◊	◊	לו.
פעמים ששניהם באשם - כגון שנגנבה, ואמרו מתה מחמת מלאכה, דתרוייהו קא כפרי ממונא, דהא מיחייבי וקא פטרי נפשייהו.													◊	◊	לו.

<div style="display: flex; justify-content: space-between;"> disputants-חולקים statement-מימרא </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review קושיא-challenge </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment שאלה-question </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> מעשה-story תירוץ-answer </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> ראיה-proof ראיה-proof </div>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
בבא מציעא-המפקיד	מימרא	מאן דאמר									
שוכר בחטאת ושואל באשם - כגון שמתה כדרכה, ואמרו מתה מחמת מלאכה. שוכר דבין כך ובין כך מיפטר פטור - חייב בחטאת, שואל דמיחייב במתה כדרכה, וקא פטר נפשיה במתה מחמת מלאכה - באשם.										■	■
שוכר באשם ושואל בחטאת - כגון שנגנבה, ואמרו מתה כדרכה. שוכר הוא דמיחייב בגניבה ואבידה, וקא פטר נפשיה במתה כדרכה - באשם. שואל, דבין כך ובין כך חיובי מיחייב - בחטאת.										■	◇
מאי קא משמע לן?										?	
לאפוקי מדרבי אמי										!	◇
כל שבועה שהדיינים משביעים אותה - אין חייבין עליה משום שבועת ביטוי, שנאמר (ויקרא ה') או נפש כי תשבע לבטא בשפתים כי תשבע מעצמה.	דאמר: [רבי אמי]									■	!
קא משמע לן דלא כרבי אמי.										!	
שומר שמסר לשומר. רב אמר: פטור	אתמר: [רב]									■	◇
חייב.	רבי יוחנן:									■	◇
לטעמיה דרב לא מבעיא שומר חנם שמסר לשומר שוכר, דעלווי עלייה לשמירתו. אלא אפילו שומר שוכר שמסר לשומר חנם, דגרועי גרעה לשמירתו - פטור. מאי טעמא - דהא מסרה לבן דעת. ולטעמיה דרבי יוחנן, לא מבעיא שומר שוכר שמסר לשומר חנם דגרועי גרעה לשמירתו, אלא אפילו שומר חנם שמסר לשומר שוכר, דעלווי עלייה לשמירתו - חייב. דאמר ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר.	אביי:									■	◇
הא דרב לאו בפירוש אתמר, אלא מכללא.	רב חסדא:									■	◇
דהנהו גינאי דכל יומא הוו מפקדי מרייהו גבה דההיא סבתא. יומא חד אפקדינהו לגבי חד מינייהו, שמע קלא בי הלולא, נפק אזל, אפקדינהו לגבה דההיא סבתא. אדאזל ואתא אגנוב מרייהו. אתא לקמיה דרב ופטריה.										○	■
מאן דחזו סבר משום שומר שמסר לשומר - פטור, ולא היא. שאני התם, דכל יומא נמי אינהו גופייהו גבה דההיא סבתא הוו מפקדי להו.											■
יתיב רבי אמי וקאמר לה להא שמעתא	[רבי אמי]										■
השוכר פרה מחבירו והשאילה לאחר, ומתה כדרכה - ישבע השוכר שמתה כדרכה, והשואל משלם לשוכר ואם איתא, לימא ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר	איתיביה רבי אבא בר ממל לרבי אמי:									■	?
הכא במאי עסקינן - בשנתנו לו הבעלים רשות להשאיל.	אמר ליה: [רבי אמי]									!	◇
אי הכי, לבעלים בעי לשלומי										?	
דאמרו ליה: לדעתך.										!	◇
המפקיד מעות אצל חבירו, צררן והפשילו לאחוריו, מסרן לבנו ובתו הקטנים, ונעל בפניהם שלא כראוי - חייב, שלא שמר כדרך השומרים.	מתיב רמי בר חמא:									■	?
טעמא - דקטנים, הא גדולים - פטור.										■	?
אמאי? נימא ליה: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר											?
כל המפקיד על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד.	רבא:									!	◇
או שמסרן לבנו ובתו הקטנים - חייב.	נהרדעי: דיקא נמי, דקתני:									■	■
הא לבנו ולבתו הגדולים - פטור.										■	■
מכלל דלאחרים, לא שנא גדולים ולא שנא קטנים - חייב. דאם כן - ליתני קטנים סתמא, שמע מינה.										■	
הלכתא, שומר שמסר לשומר - חייב. לא מבעיא שומר שוכר שמסר לשומר חנם, דגרועי גרעה לשמירתו. אלא אפילו שומר חנם שמסר לשומר שוכר - חייב, מאי טעמא - דאמר ליה: את מהימנת לי בשבועה, האיך לא מהימנ לי בשבועה.	רבא:										■
פשע בה ויצאת לאגם, ומתה כדרכה. אביי משמיה דרבה אמר: חייב	אתמר: [אביי משמיה דרבה]									■	◇
פטור.	רבא משמיה דרבה:									■	◇

<p style="text-align: center;"> מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof </p>		<p style="text-align: center;"> חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story </p>										
<p style="text-align: center;"> מקרא-key: </p>												
<p style="text-align: center;">בבא מציעא-המפקיד</p>												
<p style="text-align: center;">מימרא</p>		<p style="text-align: center;">מאן דאמר</p>										
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אביי משמיה דרבה אמר: חייב, כל דיינא דלא דאין כי האי דינא לאו דיינא הוא. לא מבעיא למאן דאמר תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב - דחייב. אלא אפילו למאן דאמר פטור - הכא חייב. מאי טעמא - דאמרין: הבלא דאגמא קטלה.	[אביי משמיה דרבה]										■	◇
רבא משמיה דרבה אמר: פטור, כל דיינא דלא דאין כי האי דינא לאו דיינא הוא. לא מבעיא למאן דאמר: תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור - דפטור. אלא אפילו למאן דאמר חייב - הכא פטור. מאי טעמא - דאמרין: מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם?	[רבא משמיה דרבה]										■	◇
ומודי אביי דאי הדרא לבי מרה ומתה דפטור. מאי טעמא - דהא הדרא לה, וליכא למימר הבלא דאגמא קטלה.	[אביי]										■	◇
ומודי רבא כל היכא דאיגנבה גנב באגם ומתה כדרכה בי גנב דחייב. מאי טעמא, דאי שבקה, מלאך המות - בביתה דגנבא הוה קיימא.	[רבא]										■	◇
לדידך דאמרת מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם, האי דאותביה רבי אבא בר ממל לרבי אמר, ושני ליה בשנתנו לו בעלים רשות להשאיל, ולימא ליה: מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם?	אביי לרבא:										?	◇
לדידכו דמתניתו אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר - איכא לאותבה לההיא, לדידי דאמינא אנת מהימנת לי בשבועה והאיך לא מהימן לי בשבועה - ליכא לאותבה כלל.	אמר ליה: [רבא]										!	◇
העלה לראשי צוקין ונפלה - אין זה אונס, וחייב.	מתיב רמי בר חמא:										■	?
הא מתה כדרכה - הרי זה אונס, ופטור.											■	?
ואמאי? לימא ליה אירא דהר קטלה, אי נמי אובצנא דהר קטלה.											?	◇
הכא במאי עסקינן שהעלה למרעה שמן וטוב.											!	◇
אי הכי, נפלה נמי?											?	◇
שהיה לו לתוקפה, ולא תקפה.											!	◇
אי הכי, אימא רישא:											?	◇
עלתה לראשי צוקין ונפלה - הרי זה אונס	[רישא]										■	?
איבעי ליה למיתקפה											?	◇
לא צריכא, שתקפתו ועלתה, תקפתו וירדה.											!	◇
כיצד הלה עושה סחורה בפרתו כו'.	רבי יוסי:										■	<
הלכה כרבי יוסי.	רב יהודה אמר שמואל:										■	◇
חלוק היה רבי יוסי אף בראשונה.	רב שמואל בר יהודה לרב יהודה, אמרת לן משמיה דשמואל:										■	^
הלכה כמותו, או אין הלכה כמותו?	[רב שמואל בר יהודה לרב יהודה]										^	◇
חלוק היה רבי יוסי אף בראשונה, והלכה כמותו אף בראשונה.	אמר ליה: [רב יהודה]										!	◇
חלוק היה רבי יוסי אף בראשונה, והלכה כמותו אף בראשונה.	אתמר נמי, אמר רבי אלעזר:										◆	■
מודה היה רבי יוסי בראשונה, שכבר שילם.	רבי יוחנן:										◆	■
שילם - אין, לא שילם - לא?											?	◇
לא שילם שילם ממש, אלא כיון שאמר הריני משלם, אף על פי שלא שילם	והאמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:										■	?
אימא: מודה היה רבי יוסי בראשונה, שכבר אמר הריני משלם.	[רבי יוסי]										■	◇
אמר לשנים: גולתי לאחד מכם מנה, ואיני יודע איזה מכם. או: אביו של אחד מכם הפקיד לי מנה ואיני יודע איזה הוא - נותן לזה מנה ולזה מנה, שהודה מפי עצמו.											■	■
שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים, זה אומר שלי מאתים וזה אומר שלי מאתים - נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו.	[ת"ק]										◆	■
אם כן מה הפסיד הרמאי? - אלא, הכל יהא מונח עד שיבא אליהו.	רבי יוסי:										◆	■

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא מציעא-המפקיד		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מזמרא	מאן דאמר										
וכן, שני כלים אחד יפה מנה ואחד יפה אלף זוז, זה אומר יפה שלי וזה אומר יפה שלי - נותן את הקטן לאחד מנה, ומתוך הגדול נותן דמי קטן לשני, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו	[ת"ק]										לז.
אם כן מה הפסיד הרמאי? אלא, הכל יהא מונח עד שיבא אליהו.	רבי יוסי:										לז.
אלמא: מספיקא מפקינן ממונא, ולא אמרינן אוקי ממונא בחזקת מריה.											לז.
שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתים, זה אומר שלי מאתים וזה אומר שלי מאתים - נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו	ורמינהו:										לז.
פקדון אגזל קא רמית? גזל דעבד איסורא - קנסוהו רבנן, פקדון דלא עבד איסורא - לא קנסוהו רבנן.	אמר ליה:										לז.
ורמי פקדון אפקדון, ורמי גזל אגזל.											לז.
פקדון אפקדון											לז.
או אביו של אחד מכם הפקיד אצלי מנה, ואיני יודע איזה הוא - נותן לזה מנה ולזה מנה.	דקתני רישא:										לז.
שנים שהפקידו וכו'!	ורמינהו:										לז.
רישא נעשה כמי שהפקידו לו בשני כריכות, דהוה ליה למידק. סיפא - נעשה כמי שהפקידו לו בכרך אחד, דלא הוה ליה למידק, כגון דאפקידו תרוייהו בהדי הדדי בחד זימנא, דאמר להו: אנת גופייכו לא קפדיתו אהדדי, אנא קפידנא?	רבא:										לז.
ורמי גזל אגזל											לז.
אמר לשנים גזלתי לאחד מכם מנה ואיני יודע איזה מכם, או אביו של אחד מכם הפקיד לי מנה ואיני יודע איזה הוא - נותן לזה מנה ולזה מנה.	קתני הכא:										לז.
גזל אחד מחמשה ואינו יודע איזה מהן גזל, זה אומר אותי גזל וזה אומר אותי גזל - מניח גזילה ביניהם ומסתלק, דברי רבי טרפון.	ורמינהו: [רבי טרפון]										לז.
אלמא: מספיקא לא מפקינן ממונא, ואמרינן: אוקים ממונא בחזקת מריה.											לז.
וממאי דמתניתין דהכא רבי טרפון היא											לז.
באומר לשנים גזלתי לאחד מכם מנה, ואיני יודע איזה מכם - שנותן לזה מנה ולזה מנה.	דקתני עלה דההיא: מודה רבי טרפון:										לז.
התם דקא תבעי ליה, הכא - בבא לצאת ידי שמים.											לז.
שהודה מפי עצמו	דיקא נמי, דקתני:										לז.
שמע מינה.											לז.
התם דקא תבעי ליה.	אמר מר:										לז.
והלה מה טוען?											לז.
הלה שותק	רב יהודה אמר רב:										לז.
הלה צוח.	רב מתנה אמר רב:										לז.
מאן דאמר הלה צוח - אבל שתיקה כהודאה											לז.
ומאן דאמר הלה שותק - שתיקה דהכא לאו כהודאה הוא, מצי אמר ליה: האי דשתיקי לכל חד וחד - דאמינא: דלמא האי הוא.											לז.
מניח גזילה ביניהם ומסתלק.	אמר מר:										לז.
ושקלי לה כולה ואולי?											לז.
כל ספק הינוח - לכתחילה לא יטול, ואם נטל - לא יחזיר	והאמר רבי אבא בר זבדא אמר רב:										לז.
ויניח.	רב ספרא:										לז.
מי אמר רבי עקיבא לא זו הדרך מוציאנו מידי עבירה עד שישלם גזילה לכל חד וחד, אלמא: מספיקא מפקינן ממונא, ולא אמרינן: אוקים ממונא בחזקת מריה.	אביי לרבא:										לז.

<p style="text-align: center;"> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת story- מעשה key- מקרא: </p>		<p style="text-align: center;"> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>								
בבא מציעא-המפקיד	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ								
מימרא	מאי דאמר									לז:
נפל הבית עליו ועל אמו, יורשי הבן אומרים: האם מתה ראשונה, ויורשי האם אומרים: הבן מת ראשון, אלו ואלו מודים שיהלוקו.	ורמינהי: [ב"ה וב"ש]									לז:
מודה אני בזו שהנכסים בחזקתן	ואמר רבי עקיבא:									לז:
התם - שמא ושמא, גזל אחד מחמשה - ברי ושמא.	אמר ליה: [רבא]									לז:
אמר לשנים גזלתי לאחד מכם מנה	והא מתניתין דהכא:									לז:
דשמא ושמא הוא										לז:
נותן לזה מנה ולזה מנה	וקתני:									לז:
וממאי דרבי עקיבא היא										לז:
מודה רבי טרפון באומר לשנים גזלתי לאחד מכם מנה ואיני יודע איזה מכם כו'.	דקתני עלה דההיא: [רבי טרפון]									לז:
למאן מודה, לרבי עקיבא בר פלוגתיה?										לז:
וממאי דשמא ושמא הוא?										לז:
חדא: דלא קתני תובעין אותו										לז:
זה אומר איני יודע, וזה אומר איני יודע.	ועוד: הא תני רבי חייא:									לז:
הא אוקימנא לה בבא לצאת ידי שמים.										לז:
ומי אמר רבא כל בשתי כריכות הוה ליה למידק?	רבינא לרב אשי:									לז:
הכל מודים בשנים שהפקידו אצל רועה, שמניח רועה ביניהן ומסתלק	והאמר רבא, ואי תימא רב פפא:									לז:
התם - כשהפקידו בעדרו של רועה שלא מדעתו.	אמר ליה: [רב אשי]									לז:
וכן שני כלים אחד יפה מנה ואחד יפה אלף זוז כו'.										לז:
וצריכא, דאי אשמועינן הך קמייתא - בההיא קאמרי רבנן, משום דליכא פסידא. אבל בהא, דאיכא פסידא דגדול - אימא מודו ליה לרבי יוסי. ואי אתמר בהא - בהא קאמר רבי יוסי, אבל בהך - אימא מודי להו לרבנן, צריכא.										לז:
והא טעמא דרבי יוסי משום הפסד הרמאי הוא										לה.
אלא, תרוייהו לרבנן איצטריך, ולא זו אף זו קתני.										לה.
המפקיד פירות אצל חברו, אפילו הן אבודין - לא יגע בהן.	[חכמים]									לה.
מוכרן בפני בית דין, מפני שהוא כמשיב אבידה לבעלים.	רבן שמעון בן גמליאל:									לה.
מאי טעמא?										לה.
אדם רוצה בקב שלו מתעשה קבים של חברו.	רב כהנא:									לה.
חיישנן שמא עשאן המפקיד תרומה ומעשר על מקום אחר.	רב נחמן בר יצחק:									לה.
המפקיד פירות אצל חברו - הרי זה לא יגע בהן, לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר.	מיתבי:									לה.
בשלמא לרב כהנא - היינו דקתני לפיכך, אלא לרב נחמן בר יצחק - מאי לפיכך?										לה.
הכי קאמר: השתא דאמור רבנן לא נזבין, דחיישנן, לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר.	[רב נחמן בר יצחק]									לה.
מחלוקת בכדי חסרונן, אבל יותר מכדי חסרונן - דברי הכל מוכרן בבית דין.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:									לה.
אדרב נחמן בר יצחק - ודאי פליגא. אדרב כהנא מי לימא פליגא?										לה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
--	---

בבא מציעא-המפקיד		Talmud Navigator											
מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כי קאמר רב כהנא - בכדי חסרונן קאמר.												◊	לה.
והא רוצה בקב שלו מתשעה קבין של חבירו קאמר												⋈	לה.
גוזמא בעלמא.												!	לה.
לפיכך בעל הבית עושה אותן תרומה ומעשר על מקום אחר.	מיתביב:											⋈	לה.
וליחוש דלמא הווי יהו יותר מכדי חסרונן, וזבנינהו, וקא אכיל טבליים												⋈	לה.
יותר מכדי חסרונן לא שכיח.												!	לה.
ואי משתכחי מאי - מזבנינן להו, וליחוש שמא עשאן בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר												⋈	לה.
כי מזבנינן נמי - לכהניס בדמי תרומה מזבנינן להו.												!	לה.
ולרב נחמן בר יצחק נמי, נזבנינהו לכהניס בדמי תרומה												⋈	לה.
בהא פליגי:												!	לה.
יותר מכדי חסרונן לא שכיח מידי, וכי משתכח - לקמיה הוא דהויא יתיר מכדי חסרונן, אי עביד להו בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר - מקמיה דהווי יהו יותר מכדי חסרונן עביד להו. הלכך, כי הווי להו יותר מכדי חסרונן - נזבנינהו לכהניס בדמי תרומה	דרבה בר בר חנה סבר:											⋈	לה.
יתר מכדי חסרונן משכח שכיח, וכי הווי להו - לאלתר הוא דהווי יהו. ואי אמרת נזבנינהו - זימנין דקדים ומזבין להו, וכי עביד להו בעל הבית תרומה ומעשר על מקום אחר - לא ידע דזבנא, וקא אכיל טבליים.	רב נחמן בר יצחק סבר:											⋈	לה.
המפקיד פירות אצל חבירו והרקיבו, יין והחמיץ, שמן והבאיש, דבש והדביש - הרי זה לא יגע בהן, דברי רבי מאיר.	מיתביב: [רבי מאיר]											⋈	לה.
עושה להם תקנה, ומוכרין בבית דין. וכשהוא מוכרין - מוכרין לאחרים, ואינו מוכרין לעצמו. כיוצא בו גבאי צדקה בזמן שאין להם עניים לחלק - פורטין לאחרים, ואין פורטין לעצמן. גבאי תמחוי בזמן שאין להם עניים לחלק - מוכרין לאחרים, ואין מוכרין לעצמן.	חכמים:											⋈	לה.
קתני מיהת פירות והרקיבו												⋈	לה.
מאי לאו - אפילו יתר מכדי חסרונן?												⋈	לה.
לא, בכדי חסרונן.												!	לה.
והא יין והחמיץ, שמן והבאיש, דבש והדביש, דיתר מכדי חסרונן נינהו												⋈	לה.
שאני הני, כיון דקם - קם.												!	לה.
שמן והבאיש, דבש והדביש למאי חזו?												⋈	לה.
שמן חזי לגלדאי, דבש לכתישא דגמלי.												!	לה:
עושה להם תקנה ומוכרין בבית דין.	חכמים:											⋈	לה:
מאי תקנתא עביד להו?												⋈	לה:
לקנקנים.	רב אשי:											!	לה:
במאי קא מיפלגי?												^	לה:
להפסד מרובה - חששו, להפסד מועט - לא חששו.	דמר סבר: [רבי מאיר]											⋈	לה:
אפילו להפסד מועט - נמי חששו.	ומר סבר: [חכמים]											⋈	לה:
ימכרם בבית דין מפני שהוא כמשיב אבידה לבעלים.	רבן שמעון בן גמליאל:											⋈	לה:
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל	אתמר, רבי אבא ברבי יעקב אמר רבי יוחנן:											⋈	לה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		statement-מימרא ◇ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
בבא מציעא-המפקיד		מאן דאמר																			
מימרא																					
הלכה כדברי חכמים.		רבא אמר רב נחמן:																		לה:	
והא אמרה רבי יוחנן חדא זמנא				ז																לה:	
כל מקום ששנה רבן שמעון בן גמליאל במשנתנו - הלכה כמותו, חוץ מערב וצידן וראיה אחרונה		דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:							ז											לה:	
אמוראי נינהו, ואליבא דרבי יוחנן.																				לה:	
מדרבן שמעון בן גמליאל נשמע דמורידין קרוב לנכסי שבי, מדרבנן נשמע - דאין מורידין קרוב לנכסי שבי.																				לה:	
וממאי? דלמא עד כאן לא קאמר רבן שמעון בן גמליאל הכא - אלא משום דקא כליא קרנא, אבל התם - הכי נמי דאין מורידין. ועד כאן לא קאמרי רבנן הכא - אלא אי כרב כהנא, אי כרב נחמן בר יצחק. אבל התם - הכי נמי דמורידין.																				לה:	
למימרא דתרי טעמי נינהו?																				לה:	
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל		והאמר רב יהודה אמר שמואל:																		לה:	
מורידין קרוב לנכסי שבי		ואמר שמואל:																		לה:	
לאו משום דחד טעמא הוא?																				לה:	
לא, תרי טעמי נינהו.																				לה:	
הכי נמי מסתברא																				לה:	
הלכה כדברי חכמים		דאמר רבא אמר רב נחמן:																		לה:	
מורידין קרוב לנכסי שבי.		ואמר רב נחמן:																		לה:	
אלא שמע מינה: תרי טעמי נינהו, שמע מינה.																				לה:	
שבי שנשבה. רב אמר: אין מורידין קרוב לנכסיו		אתמר: [רב]																		לה:	
מורידין קרוב לנכסיו.		שמואל:																		לה:	
בששמעו בו שמת - כולי עלמא לא פליגי דמורידין, כי פליגי - בשלא שמעו בו שמת.																				לה:	
אין מורידין, דלמא מפסיד להו.		רב:																		לה:	
מורידין, כיון דאמר מר שיימינן להו כאריס - לא מפסיד להו.		שמואל:																		לה:	
ממשמע שנאמר (שמות כ"ב) וחרה אפי והרגתי אתכם יודע אני שנשותיהם אלמנות ובניהם יתומים אלא מה תלמוד לומר והיו נשכים וגו' - מלמד שנשותיהם מבקשות לינשא ואין מניחין אותן, ובניהן רוצים לירד לנכסי אביהן ואין מניחין אותן		מיתבי, רבי אליעזר:																			לה:
לירד ולמכור תנן.		רבא:																		לה:	
הוה עובדא בנהרדעא, ופשטה רב ששת מהא מתניתא.		[רב ששת]																		לה:	
דלמא לירד ולמכור תנן?		אמר ליה רב עמרם:																		לה:	
דלמא מפומבדיתא את, דמעילין פילא בקופא דמתא? והא דומיא דנשותיהם ובניהם קתני, מה התם - כלל לא, אף הכא נמי - כלל לא.		אמר ליה: [רב ששת]																			לה:
ומורידין קרוב לנכסי שבי תנאי היא																				לה:	
היורד לנכסי שבי - אין מוציאין אותו מידו, ולא עוד אלא, אפילו שמע שממשמשיין ובאין, וקדם ותלש ואכל - הרי זה זריו ונשכר. ואלו הן נכסי שבוין: הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין, הלכו להם למדינת הים, ושמעו בהן שמת.		דתנאי: [רבנן]																			לה:
היורד לנכסי נטושים - מוציאין אותו מידו. ואלו הן: נכסי נטושים: הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין, הלכו להם למדינת הים ולא שמעו בהם שמת.		[רבנן]																			לה:
שמעתי שהנטושים כשבוין.		ואמר רבן שמעון בן גמליאל:																			לה:

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O		statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■		
מקרא-key:				
בבא מציעא-המפקיד				
מימרא		מאן דאמר		
היורד לנכסי רטושים - מוציאין אותו מידו. ואלו הן נכסי רטושים: הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין כאן, ואינו יודע להיכן הלכו.			◊	לה:
מאי שנא הנך דקרו להו נטושים, ומאי שנא הני דקרו להו רטושים?			‡	לה:
נטושים דבעל כרחן, דכתיב (שמות כ"ג) והשביעת תשמטנה ונטשתה - אפקעתא דמלכא. רטושים - דמדעתן, דכתיב (הושע י') אם על בנים רטשה.			!	לט.